

га не за умрѣлия, а за живитѣ си деца. За Иванъ — лѣкаря, за Славчо — архитекта. И двамата бѣха добре — имаха много работа — и тѣхната професия му се виждаше по-добра отъ неговата. И така замисленъ за живота на едина и другия, той неусѣтно се унесе въ сънь.

Незнайно какъ, въ стаята влѣзе нѣкакъвъ страненъ човѣкъ. Изглеждаше като циганинъ, съ кестенявъ цвѣтъ на кожата, съ черни като смола очи; и бѣлото на очитѣ отливаше жълтъ, като на боленъ отъ жълтеница, цвѣтъ. Въ изостреното му лице играеше особена насмѣшлива усмивка. И така усмихнатъ, той доближи леглото и седна на края.

— Какъ сте господинъ сждия — съ ирония запита той. — Довършва се и вашето дѣло, а?

Болниятъ тревожно го изгледа и веднага се досѣти и кой е той и за какво дѣло загатва.

— Да! — безъ сила прошепна той. — Довършва се, слава Богу, но азъ не роптая..

— И да роптаешъ, нѣма полза! — натъртено отвърна гостенинътъ. — Сѣщашъ ли се кой съмъ? Да? Азъ съмъ?

— Защо си дошълъ? — измжчено попита болниятъ.

— Не бой се! — засмѣ се влѣзналиятъ. — Не искамъ нищо зло да ти направя. Сами хората служатъ достатъчно на злото, та нѣма нужда отъ дяволи...

— Защо си дошълъ тогава? — въздъхна болниятъ. — Да ме сждишъ ли?

Човѣкътъ съ циганското лице се усмихна и отговори:

— Е, не, не! Азъ не обичамъ това. Дойдохъ да ти помогна, да побеседваме малко. — И следъ малка пауза той запита — Не те ли мжчи мисль